

FINNISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
FINNOIS A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
FINLANDÉS A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 21 May 2002 (afternoon)
Mardi 21 mai 2002 (après-midi)
Martes 21 de mayo de 2002 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Kirjoita kommentti **joko** tekstistä 1(a) **tai** tekstistä 1(b):

1. (a)

Sinä olet pilven ja joen
ja kohisevan metsän Valtias,
taivaalle rävähtävä salama
on sinun sydänfilmisi,
5 sinun kyyneleistäsi ovat syntyneet vedet,
kaipauksestasi vanamon kuiskaava tuoksu.
Minä ylistän maan kauneutta,
matalan tupani ovi on auki
siniseen kevääseen:
10 näen mullan, mustan ja vahvan kuin oriin liha,
pionin verenpunaiset versot
ja raparperin pienet nyrkit
jotka työntyvät ensimmäiseksi
maan kohdusta esiin.
15 Minä ylistän kalliota, maan luustoa,
siilin karheaa olemusta,
vihreää, matkaansa hengästyneenä
mittaavaa toukkaa,
lintua joka istuu oksalla kuin elävä hellyys.
20 Minä lähestyn sinua ilolla,
Lausumaton,
tuon riemun olemassaolostani eteesi
kuin horsmien loistavan aniliinin meren.

Rakel Liehu, *Savikielellä minä ylistän*, 1975.

1. (b)

Oli kuulas syyskuun lopun lauantai-iltapäivä pienessä sisämaan kaupungissa. Ilmanalaan oli asettunut ensimmäinen kylmän kirpeys, mikä lämpimän kesän ja alkusyksyn jälkeen teki todeksi, että sekin kesä oli taas mennyttä. Olipa missä päin maailmaa tahansa, juuri tuollaisena hetkenä tuli mieleen puintipäivä ja sen lopettelu illan mustuessa ja ensimmäiset valot sinä syksynä öljylampuissa. Hiljentynyt, kirkkään hauras ilma; se toi aavistuksen myös harmaasta jääriitteestä katurapakon pinnassa, jonka aamuyön kylmä oli kehittänyt. Joku pitkällä matkallaan oleva kulkija ajoi autollaan kaupungin läpi ja tuskin turtumukseltaan havaitsi kaupungin olemassaoloakaan, kohta hurautti samaa katua toinen auto, jyrisi raskaasti pitkä rekkakin, mutta muuten oli hiljaista. Talot olivat kätkeneet asukkaansa, missä kerrostalon lokeroihin, missä puutalojen tai uudempien tiilitalojen sisuksiin. Päivä oli kiireineen takana ja oli vielä tunteja siihen, jolloin iltaliikkujat ilmaantuisivat kaduille.

Muuan mies tuli kiireisesti ulos liikekeskuksesta vähän sivummassa olevasta talostaan. Hän oli keskimittaista hieman kookkaampi, tukevatekoinen ja hyvin keskittyneen näköinen, mutta jo muutaman askeleen jälkeen hän vaistosi ilmanalassa tapahtuneen muutoksen, ja vaikka hän yhä käveli rivakasti, hänen aivan äsken niin tärkeä kiireensä ei enää tuntunutkaan niin tärkeältä. Oman rauhallisen kadun jälkeen hän kääntyi poikkikadulle, jota rannan kerrostalojen asukkaat tavallisesti ajoivat töihinsä ja taas takaisin. Siinä olivat molemmat oppikoulut, ja kun niiden tienoilla ei näkynyt ketään eikä kuulunut mitään ääntä, se syvensi tämän hetken tunnelmaa. Kaupungin olotila, tuo että jokainen ihminen kiireisen viikon jälkeen on nyt omalla paikallaan, otti hänet. Hän napitti auki jääneen nahkatakkinsa, kopaisi ristikäskuvioista lippalakkiaan ja vasta siinä veti taskussa olleet hansikkaat käteensä. Siinä käveli maailmaa kierrellyt, monet kokenut toimittaja Paju, joka parinkymmenen vuoden poissa olon jälkeen oli palannut kotikaupunkinsa lehteen.

Eino Säisä, *Niin aika menee*, 1977, *Muuttuneita*-novellin alku.